

IZ BOJA S POEZIJO, USODO IN SMRTJO

BOŽO VODUŠEK

Nevoljno in vendar hoté nosiš križ.
A čemu so bolečine, čemu rane,
če niso nikomur darovane.
Tebi je zaprt vsak paradiž.

Rože in trta, s katerimi si venčaš glavo,
— o preveč trezni, neupijanljivi duh —
se ti pred očmi spreminjajo v suh
smešen venec, v orumenelo travo.

Vrzi venec in rože, našemljeni Dioniz,
ne kaži, odvratni glumec, svojih ran!
Spusti bleščeče telo v temno dlan
globočine, razbij zrcalo, Narcis!

Skeletni, gnijoči obrazi ljudi
so mi v studu stisnili srce.
Drobovje mi trga neusmiljen krč.
Zakaj človek zadnjo misel ve?

Nič več ne vidim dreves in rož,
ne sladkih gibov mladih deklet.
Komaj iz hrepenečega otroka mož,
še komaj na jeklenem loku napet.

Hotel sem božati, a mi je bič
padel v roke, žezlo smrtnega sveta.
In ko si je prvo žrtev izbral birič,
je postal rabelj lastnega srca.

O jaz te bom udaril privid
v tvoj skeletni, gnijoči obraz,
a ko bom vedel, da si ubit,
bom obenem s teboj prestal tudi jaz.

Zakaj si se zaprl med štiri stene?
Svoje telo in svoje poželenje med štiri gole stene,
svoje srce in svoje hrepenenje med štiri sive stene,
svoj obup in svoj strah pred smrtjo med štiri štrleče stene —

O kje so te čudovite pokrajine, da se v njih pozabim,
kje so ta ognjena naročja, da v njih izgorim?
Kje so ta solnčnozrela vina, da se v njih upijanim,
kje so ta ubita spanja, da v njih otopim?

Vsi solnčni vzhodi in zahodi so me pustili slepega.
Vse grudi, vsi boki, vsi poljubi so me pustili poželjivega.
Vse trte, vsi zlati soki so me pustili grenkega.
Vsa spanja, vsi gluhi počitki so me pustili drhtečega.

O jaz, ki sem ves svet izpremenil v eno samo neskončnost
poželenja,
o jaz, ki sem v vsakem objemu čutil že drugo telo, ki se
v želji spočenja,
o jaz, ki sem v vsakem obzorju slutil že drugo nebo, ki se
dalje razpenja,
o jaz, ki sem pustil zaničljivo iz perišča vse enkratne
trenutke življenja —

Prosojna morja duha so me izplavila.
Štiri sive stene so sipina, kjer se je moja ladja razbila.
Štiri štrleče stene so prepad, kamor je zdrobljena perut
omahnila.
Štiri gole stene so rakev, ki jo je smrt zame zbila.

O tudi jaz želim telesa žen,
drhtim iz upornega zahtevanja krvi,
tudi jaz želim denar,
moč in užitek dajajoči denar,
moč in slavo in hvalo ljudi,
telesno sladostrastje, duhovno sladostrastje —
O tudi jaz želim dobrine tega sveta.

Ali mene je Bog proklel.
Ali mene je ranila smrt.
Čutim gnusobo, trohljivost teles
rojenih med blatom in vodo,
vidim po vseh poljih razlite valove krvi,
slišim v sebi drdrajoči mlinček možgan,
jaz sem zvita kača, ki grize sebe v rep.
Mene je ranila smrt.
Želim in ne morem želeti,
umiram in ne morem umreti.

Ko te bodo položili v grob,
ne boš nič večji, nič manjši, kakor si,
ne boš nič svetlejši, nič temnejši, kakor si,
vse tvoje rane bodo šle s teboj.

Vsi tvoji obupi bodo šli s teboj,
in tam jih boš čutil prav tako grenkó,
in ne bo se odprlo nobeno novo nebo,
tam boš ležal in vsi stari glasovi ti bodo udarjali na uho.

In vsi dnevi in vse noči bodo gnezdile v tebi,
ki si jim kdaj v svojem življenju zavetja dal,
glodal te bo isti črv kesa,
ki ti je že v detinstvu srce razoral.

Presunljivi trenutek,
nenadni bleščeči korak.
Nebo je mlečno od soja zvezd,
pomladno valujoči zrak.

Stopil si v prostor brez podlag,
volja je splahnela v nič.
Samo še lahno skeleč trak
čutiš njen daljni, mrzli bič.

Samo brez brambe si še in odprt,
izgubil si poslednji nečimerni slog,
utonilo je življenje, ugasnila smrt.
Nad njima obema neskončni Bog.

Tebi se predam kakor sem zloben in dober,
nag, kakor me je rodila mati,
ves, kakor sem truden in uporen,
samo tebi se morem predati.

Komu izmed ljudi naj se predam?
Vsak je vlačuga, vsak je krvnik.
Komu izmed ljudi naj se izdam?
Jaz nisem ne učenec, ne učenik.

Jaz sem vrtinec križajočih se odmevov,
— o, v vsemirju doneči, nemotljivi glas,
daj, da se v tebi ujamem, razkoljem, zedinim,
samo v tebi sem lahko vse, v večni čas.